

Sygn. akt III KK 550/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

w sprawie **K. B.**,

skazanego z art. 178a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2023 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k. kasacji wniesionej obrońcą skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 276/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt II K 769/21,

1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2) nakazuje zwrot K. B. uiszczonej opłaty kasacyjnej.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 15 lutego 2022 r. (sygn. akt II KK 769/21) K. B. został uznany winnym czynu z art. 178 § 4 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w

mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 28 czerwca 2022 r. (sygn. akt V Ka 276/22).

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu wyrokowi „rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na braku uwzględnienia przez Sąd Okręgowy poza granicami apelacji i podniesionymi w zwykłym środku odwoławczym zarzutami, faktu niesprawiedliwości poddanego kontroli apelacyjnej orzeczenia wobec treści przepisu art. 82 § 1 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k. i art. 108 k.k. i upływem w dniu 29 marca 2022 roku tj. po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji okresu dziesięciu lat pozwalającego na przyjęcie zatarcia skazania wobec oskarżonego, co doprowadziło do braku zmiany kwalifikacji prawnej czynu z przepisu art. 178a § 4 k.k. na art. 178a § 1 k.k., a tym samym utrzymania mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego;

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej na skutek braku należytego rozważania zarzutów stawianych w apelacji co do dokonania przez Sąd pierwszej instancji błędnej kwalifikacji prawnej czynu, braku zgodnego z przepisem art. 424 § 1 i 2 k.p.k. sporządzenia uzasadnienia wyroku, a także faktu wystąpienia zatarcia skazania wobec oskarżonego na skutek upływu lat dziesięciu od wykonania ostatniej z kar;

3) rażące naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 82 § 1 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k. i art. 108 k.k. poprzez niezastosowanie w procesie wyrokowania treści pierwszego z nich, co skutkowało przyjęciem, że bieg terminu do zatarcia skazania rozpoczął się w dniu 2 kwietnia 2015 roku, a tym samym na dzień orzekania przez Sąd okręgowy nie doszło do zatarcia skazań wobec oskarżonego.”

Skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej uwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Racje ma skarżący, że w czasie rozpoznawania apelacji przez Sąd odwoławczy skazanie będące podstawą przyjęcia kwalifikacji z § 4 art. 178a k.k. uległo zatarciu. Wobec tego błędnie Sąd ten nie dokonał zmiany w wyroku skazującym. Podstawą dla przyjęcia tej kwalifikacji przez Sąd I instancji był fakt niezatartych wciąż skazań za czyny z art. 178 § 1 k.k. w sprawach przed Sądem Rejonowym w Słubicach pod sygnaturami VI K 318/04 oraz VI K 251/09. Zatarcie tych wyroków zależne było od zatarcia wyroku z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie pod sygn. II K 194/10. W tej sprawie udzielono skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary z dniem 29 marca 2012 r. Okres próby, jak wynika z akt upłynął bez konieczności cofnięcia tego środka probacyjnego. Zatem na podstawie art. 82 § 1 k.k. uznać należało, że do wykonania kary doszło z dniem wydania postanowienia o warunkowym zwolnieniu.

Zatem odmiennie niż to uczynił Sąd odwoławczy, należało uznać tę datę (a nie datę zakończenia okresu próby tj. 2 kwietnia 2015 r.) jako moment oceny początku upływu okresu dla zatarcia skazania.

Wobec tego w istocie na moment orzekania w postępowaniu apelacyjnym, to ostatnie prawomocne skazanie wobec skazanego uległo już zatarciu, konsekwentnie powodując zatarcie pozostałych skazań, które wpływały na przyjęcie kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k.

W tym stanie rzeczy należało zatem orzec jak w sentencji. Sąd odwoławczy w ponownym postępowaniu uwzględni fakt zatarcia skazania.